

γανιάζω, σκούζω. γ) Βραχνιάζω από το πολύ κλάμα ή από τās πολλὰς φωνὰς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οίν. Τραπ. Χαλδ.): Κούϊξον, κούϊξον, ἐγάριξα Κερασ. 'Εγάρ'- τσεν ή λαλία μ' Τραπ. Σώνει τραγωδεῖς, ἐγάρισε (φθά- νει πού τραγουδεῖς, ἐβράχνιασε) Οίν. Συνών. βλη- χιάζω 2, βραχνιάζω, γανιάζω. Πβ. ἀγάριστος. 4) 'Ασθμαίνω, πνευστιῶ ἐκ κόπου ή δρόμου Λήμν.: Γάρ'σι νὰ τρέξ'. Συνών. ἀγκομαχῶ, λαχανιάζω, φουσκώνω. 5) Αἰσθάνομαι τὸ στόμα ξηρὸν καὶ πικρὸν ἐκ δίψης ή πεί- νης, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ δίψαν ή πείναν Πόντ. (Οίν. "Οφ.) Σα- μοθρ.: 'Εγάρισα ἀσ' σὴν πείνα. Οίν. Δὲν εἶχε νιὸ κι γα- ρίσαν' ἀπ' δ' δίψα Σαμοθρ. Δὲν ἰγείχαν' νιὸ κι γαῖσαν' γούλ' μία διψασμέν' (δὲν εἶχαμε νερὸ καὶ ἐταλαιπωρήθη- μεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκ δίψης) αὐτόθ. Συνών. γανιάζω, γανίζω, σκάζω. 6) 'Επὶ ἀγγείων ή πηγῶν, ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρὸν εἰς ἐλαχίστην ποσότητα, οἶονεῖ κατὰ στα- γόνας (πιθανώτατα ἐκ τοῦ κατὰ σταγόνας ἀναδιδόμενου γάρου διὰ τῶν πόρων ή τῶν σημείων ἐφαρμογῆς ἀγγείων περιεχόντων ἐλαίας, τυρόν, κττ.) Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.): Τρέξ' τοῦ βαρέλ' σας; Μπά! ἴσια, ἴσια π' γαρίξ' "Ακρ. Δὲ μπόρῃσα νὰ γιουμίσου τοῦ ματαρά 'ς τοῦ Κιραμ'δαρεῖό- ὄτ' γαρίξ' 'κεῖν' ή βρούθ' (ματαράς = νεράσκι) αὐτόθ. Συνών. ἀναγαρίζω. β) 'Απροσ., πίπτει ἀραιὰ καὶ σι- γανὴ βροχή, ψιλοβρέχει Πελοπν. (Κλουτσηνοχ.).

γαρίλα ή, Πάρ.—Λεξ. Δημητρ. γαρίλ-λα Κύπρ. ('Αμ- μόχ. κ.ά.) γκαρίλα "Ηπ. (Κόνιτσ.).

'Εκ τοῦ οὗς. γάρος, παρ' δ καὶ γκάρος, καὶ τῆς κα- ταλ. -ίλα.

1) 'Ο ρύπος τῶν ἐνδυμάτων Λεξ. Δημητρ. Συνών. γαριά. 2) 'Η κατὰ τὰς γωνίας τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλ- μῶν σχηματιζομένη μικρὰ ποσότης λιπώδους ἐκκρίματος, ή λήμη τῶν ὀφθαλμῶν Κύπρ. ('Αμμόχ. κ.ά.) Πάρ.: Εἶντα γαρίλ-λες ἔχεις 'ς τ' ἀμ-μάδκια σου; 'Αμμόχ. Συνών. τσίμπλα. 3) 'Επὶ ὕδατος ή ἄλλου ὑγροῦ, ἐλαχίστη πο- σότης, σταγὼν Κύπρ. ('Αμμόχ.): Τοῦτος ὁ λάκκος 'ἐν ἔδει γαρίλ-λα ν-νερόν. Συνών. βρόχος (III), γαρίδα 1, γαρισιά, κόμπος, σταγόνα, στάλα, σταλα- ματιά, σταλιά, σταξιά. Πβ. γαρίζω 6. 3) 'Επιρρ., ἐντόνως μελανοῦ χρώματος "Ηπ. (Κόνιτσ.): Μαῦρος, γκαρίλα! Συνών. μαυρίλα, πίσσα.

γαρίλης ἐπιθ. Σκῦρ. γαρίλ-λης Κύπρ. Θηλ. γαρίλω Σκῦρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς καταλ. -ης.

1) 'Ο λημῶν, ὁ ἔχων λήμην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Κύπρ. Συνών. γαριλιάρης, τσίμπλης, τσιμπλιάρης. 2) 'Ο ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς διαστρόφους, ὁ παραβλῶψ Σκῦρ.: 'Η μαμμή πῆε νὰ ἀρπάξη τὴν προσωπίδα τσαὶ χά- λασε τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ τσαὶ μ' τό 'καμε γαρίλη (προ- σωπίδα = ή ἀλλαχοῦ «σκέπη», ὁ ὕμν ὁ ὁποῖος σκεπά- ζει, ὡς νομίζεται, τὸ πρόσωπον τοῦ νεογνοῦ). Συνών. ἀλληγιόξης, ἀλλήθωρος (I), γκαβός. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. (ὄν. ποταμοῦ) Κύπρ.

γαριλιάζω ἀμάρτ. γαρίλ-λιάζω Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

'Αποκτῶ λήμην εἰς τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ἔνεκα ἐρεθισμοῦ ή νόσου αὐτῶν: Γαρίλ-λιάζουν τ' ἀμ-μάδκια του. Συνών. τσιμπλιάζω.

γαριλιάρης ἐπιθ. ἀμάρτ. γαρίλ-λιάρης Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Γαρίλης 1, ὁ ἰδ.: Γαρίλ-λιάζουν τ' ἀμ-μάδκια του, ἔν' γαρίλ-λιάρης.

γαριοφορεμένος ἐπιθ. Κρήτ. (Σφακ.)

Κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ *γαριοφορο- ρεμένος, δ ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαριορὸς καὶ τοῦ φορεμένος, μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ.

'Ο φορῶν ρυπαρὰ ἐνδύματα: 'Ασμ.

'Σ τσῆ Ζοῦς τὸ γάβο βγαίνουνσι μιὰ δεκαριά νομάτοι, μὰ 'ρῃαι σκουροὶ κι ἀνάλλαγοι καὶ γαριοφορεμένοι Συνών. λεροφορεμένος, δι' ὁ ἰδ. λεροφορῶ.

γαρισιά ή, ἀμάρτ. γαριντιῶν Κύπρ. (Λεμεσ.) γαριν- τζιά Κύπρ. (Πάφ. Πιτσυλ.)

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γαρίζω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

'Επὶ ὑγρῶν, γαρίλα 3, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἀν: 'Η λάμπα 'ἐν ἔδει γαριντιῶν πετρόλαδο μ-μέσα Λεμεσ. Τὸ λυχνὶν 'ἐν ἔδει λάιν γαριντζιάν Πιτσυλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαρίλα 2β.

γάρισμα τό, Κῶς Πόντ. (Οίν. κ.ά.) γάρισμαν Πόντ. (Οίν. κ.ά.) γάρ'σμα Τένεδ. σγάρισμα Λεξ. Βάιγ.

'Εκ τοῦ ρ. γαρίζω. 'Η λ. ἤδη Βυζαντ. ὑπὸ τὴν σημα- σίαν «ζωμὸς μελανωπὸς καὶ κακόγουστος» (βλ. ἐν λ. γα- ρίζω). 'Ο τύπ. σγάρισμα (ἐκ τοῦ σγαρίζω, δι' ὁ βλ. γαρίζω) καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Επὶ παιδίων, τὸ γοερὸν καὶ συνεχὲς κλάμα Κῶς Πόντ. (Οίν. κ.ά.) Τένεδ.—Λεξ. Βάιγ.: Τόσην ὥρα γ-κλαίει τὸ παῖν, 'ἐν ἤκουσες τὸ γάρισμά ν-δον; Κῶς. Θὰ σκάδ' τοῦ π'δὶ ἀπ' τοῦ γάρ'σμα Τένεδ. 'Ασ' σὸ πολλὰ τὸ γάρι- σμαν ἐπιάστεν ή λαλία του Οίν. 2) 'Η ἐξάντλησις τῆς φωνῆς, τὸ βράχνιασμα, ἀπὸ παρατεταμένον κλάμα ή ἐκ πολλῆς καὶ ὑψηλοφώνου ἀναγνώσεως ή ψαλμω- δίας Πόντ. (Οίν. κ.ά.): 'Ατόσα ὥρες διαβάεις, τὸ γάρι- σμαν 'κι λογαριάεις; Οίν. β) 'Η ἐκ μεγάλης καὶ παρα- τεταμένης πείνης ἐξάντλησις Πόντ. (Οίν. κ.ά.): 'Ενα γάρισμαν ἐγάρισα ἀσ' σὴν πείνα! Οίν.

γαριφαλάκι τό, κοιν. γαριφαλάκ' βόρ. ιδιῶμ. γαρι- φαλάτσι Θήρα (Οἶα) γαροφαλ-λάτσι Χίος (Πυργ.) γα- ρουφαλάκι πολλαχ. γαρουφαλάκ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γα- ρεφαλάκι Κρήτ. κ.ά. γαρεφαλάτσι Εὐβ. (Βρύς. κ.ά.) Σκῦρ. γαρεφαλ-λάτσι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Γαρίφαλο 1, ὁ ἰδ. κοιν.: Πάρε μου δέκα δράμια γαριφαλάκια κοιν. Εἶχε στολίσει τὸ κουλλούρι μὲ ἕνα κόκ- κῖνο ἄβγὸ καὶ μὲ πολλὰ γαρουφαλάκια Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Βάνε δυὸ γαρουφαλάκια νὰ νουστ'μέψ' τοῦ φαῖ Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Συνών. μοσκοκάρφι. 2) Τὸ μικρὸν καὶ νεαρὸν ἄνθος τῆς «γαριφαλιάς» (βλ. γαριφαλιά 2) ή, κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄνθος, δι' ὁ ἰδ. γαρίφαλο 3 κοιν.: Τρεῖς δραχμὲς τὸ ἕνα αὐτὰ τὰ γαριφαλάκια; κοιν. Δῶσ' μ' ἕνα γαρουφαλάκ' κι μένα νὰ μ'σκουβουλήσουν Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Τὸ στόμα τῆς εἶναι σὰ γαριφαλάκι 'Αθῆν. κ.ά. || "Ασμ.

'Η νύφ' εἶναι γαρίφαλο, γαμπρὸς γαριφαλάκι, μ' ἀλήθεια κ' ή κονμπάρα μας μιὰ ράμνα γιασεμάκι Θράκ. (Κασταν.)

Νύφη μας καλορρίζικια, γαμπρὸς γαρουφαλάκι κονμπάρος τὸ περὶκλαδο, ὀλόχρυσο βαράκι

'Ιων. (Καράμπ.)

"Ασπρο γαρεφαλάτσι μου, πότε θὰ κοιτινίσῃς, πότε θὰ πῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς τσαὶ θὰ τὸ μαρτυρήσῃς ; Σκῦρ.

